

KATE REED PETTY

UNA HISTÒRIA REAL

Traducció d'Imma Estany

Empúries

narrativa

Kate Reed Petty

Una història real

Traducció d'Imma Estany Morros

Editorial Empúries

Barcelona

Títol original: *True story: a novel*
© 2020 by Scaggsville & Severn, Inc. By arrangement with the Author.
All rights reserved.

Primera edició: maig del 2021

© de la traducció: Imma Estany Morros, 2021

© d'aquesta edició: Edicions 62, s. a.,
Editorial Empúries
Diagonal, 662-664. 08034 Barcelona
info@grup62.com
www.editorialempuries.cat

Fotocomposició: La Letra, S.L.
DIPÒSIT LEGAL: B. 4.632-2021
ISBN: 978-84-17879-89-1

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra requereix l'autorització escrita de l'editor; la llei preveu sancions per als infractors.

Podeu adreçar-vos a Cedro
(Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org)
si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment de l'obra,
a través del portal www.conlicencia.com
o bé trucant als telèfons 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Tots els drets reservats.

PRIMERA PART

EL MÓN DEL LACROSSE

1999

La tardor de l'últim curs a l'institut, al meu amic Max Platt el van detenir per haver dirigit un punter làser a un avió. No sabíem ni que era il·legal, fer-ho. Era una de les coses menys dolentes que en Max havia fet mai, i va tenir gràcia que al final fos per això, que va tenir problemes. (Això va ser uns quants mesos abans de tot l'embolic amb la noia de l'institut privat.)

Érem al Denny's quan vam sentir la història, és clar. L'equip de lacrosse pràcticament era l'amo del Denny's. Però aquella nit només hi érem en Max, jo i el meu amic de sempre, en Richard Roth.

—Des de l'agost que ho he estat fent —va dir en Max. Feia campana, se n'anava al descampat de darrere de l'auditori, s'ajeia a la gespa i encarava el raig de llum vermella cap al cel, i el movia a poc a poc endavant i endarrere—. Com el Batsenyal.

—De debò? —va preguntar en Richard.

Sempre em treia de polleguera que a en Richard l'enlluernés tant, en Max. De manera que vaig dir:

—Però per què Batman? A què treu cap?

—És per empenyar els pilots —va dir en Max.

En Max feia moltes coses que a nosaltres ens hauria agradat tenir collons de fer. Però això jo personalment no vaig entendre mai quina gràcia tenia.

Va tornar a explicar la història a l'hora de l'entrenament. La història era millor, quan hi érem tots. En Max es va posar dret i va imitar el poli que l'havia enxampat. «Què fas?», va dir amb una veu gruixuda com la del Yosemite Sam, l'adversari del Bugs Bunny. Es va posar a caminar eixancarrat, obrint les mans cap als costats, com si fos massa gros per posar els braços estirats recte avall.

—«He rellicat i he caigut», vaig cridar —va dir en Max—, o vaig intentar cridar, no ho sé, anava tan col·locat que qui sap. Em vaig posar les mans sobre el cap, i semblava de gelea, era com si les moguéssim dins d'una gelea.

Tots vam fer que sí amb el cap, com si sabéssim què volia dir. Com si tots haguéssim estat massa col·locats per alçar els braços. Malgrat que jo sabia del cert que alguns companys no havien fumats mai.

—El poli continua: «Ves cap allà, nano. Abaixa els braços». Jo deixo la cassoleta a terra, a la gespa; ell no ho va comprovar, era massa gandul per caminar cent metres —va dir en Max—. No en tenia ni idea.

Nosaltres ens partíem de riure, escoltant la història. El poli no tenia ni idea que en Max anava col·locat! Nosaltres movíem el cap.

—Els polis són carallots a matar —vaig dir.

Tots van riure.

Però el dilluns següent, en Max no va venir a l'entrenament. L'havien expulsat per un temps. L'entrenador ens va explicar que allò del punter làser de fet era un delictes federal. 250.000 dòlars de multa i fins a vint anys de presó. Aquell dia ens vam quedar tots fets pols. Només faltaven vuit mesos per al campionat estatal. Potser en Max seria a la presó, llavors. Fins i tot potser xerraria a l'FBI que fumàvem maria. Durant uns quants dies no vam parlar de res més, mentre trotàvem fent voltes per la pista, molt nerviosos.

Però al final, de fet, no va passar res. Només teníem disset anys. I el pare d'en Max era auditor, així que potser coneixia

un bon advocat. En Max ni tan sols va haver de fer cap servei a la comunitat. El van deixar en llibertat condicional, i es va haver de presentar davant d'un policia un cop al mes durant un any. I res més, de fet. Només hi havia una altra cosa: va haver de fer una xerrada sobre els perills dels punters làser davant de tot l'institut. No cal dir que va ser molt divertit.

—Digueu amb mi: «Vigila on fiques el punter» —va dir en Max, alçant el polze per sobre del podi, com feia en Bill Clinton. I tota la gent de l'auditori ho va repetir amb ell: «VIGILA ON FIQUES EL PUNTER».

El senyor Kaminsky, el professor d'anglès, va intentar intervenir: «Gràcies, Max, ja n'hi ha prou», però tot l'institut va continuar la cantarella: «VIGILA ON FIQUES EL PUNTER! VIGILA ON FIQUES EL PUNTER!».

Al final, van caldre dos docents de direcció per calmar tota la gent, i en Max era a l'escenari somrient tota l'estona. Nosaltres estàvem asseguts al fons i el vam ovacionar. Sabíem que tornava a ser amb nosaltres.

L'única cosa és que ara tenia antecedents, així que no podia deixar que l'enxampessin una altra vegada. Però no pensàvem que això pogués ser cap problema. Si ens havíem pogut escapar d'un delictes greu, ens podríem escapar de qualsevol cosa.

Vaig entrar a l'equip de l'institut a segon, un any abans que en Max. En Richard i jo havíem anat al campus de lacrosse, i érem força bons. Aquell any, només van entrar a l'equip dos estudiants més de segon, en Ham Tierney i l'Alan Byron.

Ens van rapar a tots quatre junts la primera setmana, just després de l'última classe d'un divendres. Només teníem mitja hora entre l'última classe i l'entrenament. No era gaire. I havies de fer quinze flexions per cada minut que hi arribaves tard. A mi no se'm donaven gaire bé, les flexions, i haver de fer-ne més de deu era humiliant, de manera que m'assegurava

de no fer mai tard. Sempre anava al vestidor directament quan sortia de Química.

Aquell dia, pensava en una cosa que m'havia dit una noia al final de la classe. M'havia dit: «Nick, per ser un noi, tens uns cabells preciosos». Jo no entenia per què m'ho havia dit. No estàvem parlant de res. Estàvem drets al costat de la taula, desant les coses, i ella ho va dir sense que vingués a tomb de res. Però ho va dir en un to molt agradable. Potser m'ho va dir com un compliment, i jo li hauria d'haver demanat per sortir. Potser ho va dir amb sarcasme, i insultant-me, i jo li hauria d'haver dit que tenia els cabells igual de macos que la meva cigala, i després li hauria d'haver demanat per sortir. La qüestió és que no ho vaig fer.

En això pensava quan vaig obrir la porta del vestidor i vaig veure uns sis companys de penúltim i últim curs asseguts en silenci als bancs. Allò era estrany. Normalment jo era l'únic que hi arribava tan aviat. Vaig deixar que la porta es tanqués sola darrere meu. Llavors, tot d'un plegat, vaig tenir una sensació estranya. L'instint em deia que sortís d'allà. Però ells ja s'havien aixecat. Em van agafar i a l'instant em tenien a terra.

Quan jugues a lacrosse, t'acostumes a tenir molt de pes a sobre. Sempre fem una pila quan marquem un gol, per celebrar-lo. Fins i tot ho fèiem al campus, on els gols no compten. Al principi aquell pes t'espanta, és com si t'ofeguessis. Però t'hi acostumes. Aleshores jo ja m'hi havia acostumat. De fet, era una sensació familiar. M'ajudava a mantenir la calma. Tan sols respirava i procurava estar tranquil.

Un noi d'últim curs se'm va asseure sobre el pit, cama aquí cama allà, algú em subjectava les cames i un altre noi m'estirava els cabells.

—Amb aquests cabells llargs estàs massa maco —va dir algú.

Em vaig preguntar si realment era tan atractiu. Entre la noia de Química i ara els de l'equip, ja començava a pensar que la gent no pararia de dir-m'ho mai.

—És tan maca que m'està posant calent —va dir algú, i tots van riure.

Jo estava emprenyat, però no volia semblar un imbècil. Esperava no fer cara d'emprenyat. El paio que tenia sobre el pit s'estava traient la cigala per sobre de la goma dels pantalons d'esport. Allò em va espantar. Però em vaig quedar quiet. Sabia que mentre no m'hi resistís, allò s'acabaria aviat i em deixarien en pau. Aleshores es va sentir un brunzit.

—No et moguis, maca —va dir algú—. No vull que em relisqui.

Tot d'un plegat, vaig entendre què volia dir la noia de Química. No volia dir res. Només m'ho havia dit perquè l'equip de lacrosse l'hi havia demanat. Li van demanar que m'ho digués per preparar-me. Allò formava part del ritual. Tots cridaven i reien, i el noi que jo tenia assegut a sobre sacsejava la cigala d'un costat a l'altre. La tenia flàccida, és clar, no érem gais. Vaig aclucar els ulls quan me la va moure per davant de la cara. Jo tenia la boca tancada. Vaig pensar en el fet que la noia no m'hauria dit res si jo no fos de l'equip, i que en realitat no em volia dir res a mi. Tan sols era la misatgera.

Tot seguit vaig notar que algú em passava la mà pel cap, i van dir: «Com una mona a punt per anar a l'espai», i el soroll s'havia apagat, i de mica en mica s'alçava el pes que jo tenia a sobre, de mica en mica, com quan surts d'una piscina, i tothom s'havia ficat la cigala dins dels pantalons, tots s'havien calmat.

—Em pensava que es pixaria a sobre —va dir algú. Ara ja sortien tots.

Aleshores algú altre va comentar: «Ets un paio legal, Nick. Ets guai. Ens veiem al camp». Havien canviat el to de veu. De cop i volta, era com si tots em respectessin.

En vaig alçar cap al banc i m'hi vaig asseure un segon. Estava una mica millor. Llavors em vaig posar dret i em vaig mirar al mirall. M'havien volat els cabells, me'ls havien afai-

tat a clapes desiguals. La cara se'm veia estranya, més grossa. Vaig fer una llengota a aquella cara d'estúpid.

M'havien deixat la màquina de tallar els cabells que feia aquell brunzit. Me la vaig passar pel cap fins que el vaig tenir net. M'hi van quedar quatre punts de sang, però me la vaig eixugar amb la samarreta. Una mica de sang a la samarreta et fa semblar un tipus dur.

Quan vaig sortir al camp ja era molt tard. L'equip feia els estiraments, com de costum. Però, pel que semblava, jo no hauria de fer flexions.

—Seu, Nick —va dir l'entrenador, fent un gest d'aprova-
ció amb el cap.

Vaig doblegar la cama i vaig notar l'estirament fins a la cuixa. Vaig mirar en Richard. També s'havia quedat sense cabells. En Ham i l'Alan no alçaven els ulls dels genolls.

Més tard, en Richard em va dir que a ell l'havien ficat als lavabos de fora del gimnàs. Després d'afaitar-li el cap, l'hi havien ficat dins del vàter. La cara no l'hi havien enfonsat dins l'aigua, però. Només la part del dalt del cap. No li havia semblat que el volguessin matar. Li havien ficat paper de vàter a la boca i li havien fet aprendre un dels himnes sagrats de l'equip. Cada vegada que s'equivocava li ficaven un altre grapat de paper de vàter. Va haver d'aguantar-ho fins al final sense tenir arcades. Era lògic. En Richard era una mica tou.

Però no l'hi vaig dir. Només vaig comentar: «Quina animalada! A mi només m'han fet passar per la roda de pales».

En Ham va dir: «A mi igual». I l'Alan va afegir: «A mi també, només la roda de pales».

Era la primera vegada que enxampava un amic dient una mentida. Després d'allò, a en Ham i l'Alan els mirava una mica diferent. Em preguntava què els devien haver fet els de l'equip, de veritat.

Però l'important és que a tots ens havien rapat, i junts. M'animava, cada vegada que hi pensava. Era humiliant, però si més no, ens havien humiliat a tots junts. No era com les

humiliacions habituals, amb noies, amb els pares o el que fos. Havíem viscut una cosa important. Segurament aniríem als campionats estatals una altra vegada, aquell any.

Jo volia jugar bé, aquell primer dia amb els cabells rapats. Volia que sabessin que era fort i valent. Se'm feia estrany, notar l'aire fred al cap i a la nuca quan corria, però vaig jugar bé. Potser millor que mai. Em vaig plantejar que potser, tot aquest temps que em vaig sentir humiliat, quan estava sol i em sentia sol, quan no sabia què dir a les noies, potser tot aquell temps eren els cabells, el que em retenia.

Després de l'entrenament, un dels d'últim curs, en Dean McGarvey, va dir: «Escolteu. Vosaltres, passerells, voleu fer una volta?». Així que en Richard i en Ham van pujar al seu cotxe, i l'Alan i jo vam anar amb en Matt Komen i en Sam Simpson. Vam travessar diferents barris, fins a la casa d'un dels nois. Vam aparcar al carrer i vam fer el tomb cap a la part del darrere. El jardí de gespa baixava cap a un embarcador que s'endinsava en la badia de Chesapeake. El sol es començava a pondre darrere nostre, i el cel era tot rosat. L'embarcador sobresortia com un dit del mig.

—És la casa de l'entrenador —va dir en Dean a algú.

—Què? —va fer en Richard.

Em vaig empipar amb en Richard perquè havia recordat als altres que érem novells. «És la casa de l'entrenador», li vaig dir, intentant fer com si res, com si jo ja ho sabés. Esperava que ho hagués encertat.

Sí, ho era. Els grans van explicar que el fill de l'entrenador feia l'últim curs quan ells feien segon, i encara els deixaven fer servir l'embarcador, sols que no podien entrar a la casa. «Així que si has de pixar, has de pixar a la badia. És el lavabo de la natura», va dir en Gary Wooten. Tots vam riure, ens vam asseure a l'embarcador de fusta malmesa per la intempèrie i vam al·lucinar: érem a la casa de l'entrenador.

Em vaig posar una mica nerviós quan en Komen va dir: «Traieu-vos les sabates, cavallers. Relaxeu-vos». En Gary estirava una corda llefiscosa. Tots estàvem de bon rotllo. Tots rèiem i feiem broma. No estàvem nerviosos, érem de l'equip. Jo no m'havia de preocupar perquè en Gary tragués fora de l'aigua una trampa per a crancs. No m'havia de preocupar per si volien fer que els crancs ens pessiguessin els dits dels peus. Ens havien rapat. Ja no calia que ens preocupéssim més.

I ho vaig encertar altra vegada. No era una trampa per a crancs. Era una nevera portàtil blava, lligada amb una corda elàstica i coberta de percebes. Vaig tenir la sensació que estava a punt de passar alguna cosa increïble.

—La nevera de la natura —va dir en Gary, fent un gest cap a la badia.

Va obrir un mosquetó rovellat lligat a la corda i va treure la tapa de la nevera. Era plena de files de llaunes daurades.

—Un tresor enfonsat —va dir en Dean. Tots vam riure.

En Dean va llançar cerveses als nois, d'una en una. La fortor de l'entrenament s'escampava surant per damunt l'aigua, que es movia lentament. Vam submergir els dits nus a l'aigua de la badia. Teníem els peus calents i cansats, i ficar-los a l'aigua era un gust.

Jo no tenia clar si a nosaltres, els de segon, ens donarien cerveses o no.

En Greg Morrissey i en Matt Iglehart no en volien. Jo dubtava, però no volia semblar ruc, de manera que vaig callar. Però ens ho van dir igualment. «Nosaltres prenem oxi», van dir. «No pots beure, amb l'oxi».

«T'asseca els espermatozous».

«Per això jo no en vull, d'oxi».

«Jo tampoc. La deixo per a les noies».

«Sí. Val més així. Millor quan és la noia, la que pren l'oxi».

Tots vam riure, amb això.

—Què és l'oxi? —En Richard era l'amic que tenia des de feia més anys, però hauria volgut que no fos tan cap de fava.

En Dean encara no ens havia llançat les cerveses. En Morrissey i l'Iglehart es van mirar i van esclafir a riure.

—L'oxi et fa estar content per tot —va dir en Komen.

—Sí, en Wilbur en va prendre quan es va trencar el turmell al juny —va dir l'Iglehart.

En Matt Wilbur, un dels d'últim curs, va alçar la cervesa a manera de salutació. No va dir res.

—És un paio dur de veritat —va continuar en Komen—: Què en devia prendre, un al dia? Potser ni això. Per poder guardar una mica d'amor per a l'equip. —En Komen tenia un parell de cràters grans al nas, com si s'hagués rascat un munt de barbs grossos. Tenia tantes pigues que de fet no se li veien les cicatrius. Però jo seia a pocs metres d'ell; les hi veia. De fet, tenia una pinta força estranya. Però, pel que semblava, queia bé a tothom. Va enraonar una estona—: Vosaltres, tios, en podeu provar una mica la propera vegada —va dir—. Ara no n'hi ha prou per a tots, però d'aquí no gaire temps algú es lesionarà i li faran una recepta. Sempre hi ha lesions.

Aleshores en Komen va mirar en Wilbur. En Wilbur va assentir. Semblava que era el resident expert en lesions. Se'l veia un tipus dur de veritat. Encara no havia dit ni una sola paraula. I llavors va dir: «I si sou vosaltres? Ja sabeu què heu de fer».

Nosaltres vam assentir solemnement. Hi vam coincidir de tot cor. Prendríem només el mínim d'oxi. Guardaríem una mica d'amor per a l'equip.

No ens van donar cap cervesa. Ens vam preocupar per si l'haviem espifat, i amb raó: dilluns després de l'entrenament els d'últim curs es van ficar dins dels cotxes i se'n van anar sense nosaltres. Ens vam sentir humiliats, i en vam donar la culpa a en Richard, sobretot. No hauria d'haver preguntat què era l'oxi. Hauria d'haver dissimulat.

Però el dissabte següent vam guanyar el partit d'entrenament, i ens van convidar a la festa de després. Tothom va beure. Jo vaig prendre una cervesa, malgrat que normalment

no bevia, llavors, perquè abans que res era un atleta. En Ham i l'Alan van beure molt. En Richard, una mica. Vam cantar els himnes sagrats de l'equip, tots agafats amb els braços a les espatlles o la cintura, al pati del darrere de casa d'en Wilbur. Quan l'Alan va vomitar al camí d'entrada, tots vam ajudar a netejar el terra amb la mànega. I també vam ruixar l'Alan. Va ser divertit. Després d'això ens van convidar a totes les festes. Anàvem de festa sempre que podíem.

La festa més llegendària va ser l'estiu de després de tercer de batxillerat, just en acabar el curs. Havíem guanyat el campionat estatal, el sisè seguit. En Matt Wilbur, en Komen i l'Iglehart i tots els altres jugadors grans del nostre primer any a l'equip s'havien graduat l'any abans. En McGarvey i en Simpson i altres de l'últim curs ja se n'anaven. Nosaltres érem els més grans, ara, i tallàvem el bacallà.

La festa era a casa d'en Dave Campbell. Havia entrat a l'equip a tercer, juntament amb en Max i cinc nois més. Tots eren bons païos. Però en Dave i en Max eren els millors, juntament amb en Ham i l'Alan, en Richard i jo. Començàvem tots els partits, érem porter i davanters, i jo era l'especialista en serveis neutrals. Tots sis érem els millors. Érem el cor de l'equip. Ara seríem els grans, els que remenen les cieres.

La festa era una festa de lacrosse. Però estava oberta a tothom. Hi havia tota mena de gent. Hi havia nois de l'equip de natació, que normalment eren massa primmirats i puritans per beure, i de l'equip de futbol americà, així que fins i tot l'estudiant alemany d'intercanvi i en Mateo, el noi nascut a Mèxic, hi eren. Va venir un grup de tres noies que portaven la revista d'arts de l'institut, i que es van presentar amb samarretes de tirants a joc. Totes tres duïen retoladors a les butxaques del darrere. Tan bon punt van entrar per la porta, van començar a demanar a la gent que els escriguessin alguna

cosa a sobre. Així que hi havia tota mena de gent. Però tothom sabia que era una festa de lacrosse.

Una estona abans, alguns buscaven gots de plàstic. Els tenia en Max. I no els volia repartir. Va pujar a la taula del menjador i va agafar la pila de gots com si fos un megàfon. Es va donar un cop amb el ventilador del sostre. Feia riure.

Va cridar que tothom callés. «Senyors... i ja sabeu què vull dir quan dic ‘senyors’».

Tots ens petàvem de riure. Llavors un noi va cridar a en Max. «Xiscla com un porc!». Era un dels nois joves de l'equip, que cridava: «Quina boca tan maca que tens!».

En Max ni es va immutar. Va alçar el dit del mig enlaire. I va cridar més fort. «Senyors!». I llavors va cantar: «We are the champions, my friends!».

En Max era divertit.

—Som els campions estatals, tot l'any! —va cridar. Tot seguit es va posar seriós. Gairebé semblava que es posaria a plorar. Per un segon ens vam preocupar. Llavors ens vam adonar que ho feia veure. Va aclucar els ulls i es va mossegar el llavi de baix. Es va calmar i va dir—: Som els campions estatals tot l'any. I la temporada que ve?

Va fer una pausa, fingint que contenia una llàgrima. Aquesta vegada tots vam aplaudir. Les nostres veus s'hi van afegir. El vam acompanyar. Tots vam dir, alhora: «TORNAREM A SER ELS CAMPIONS ESTATALS».

A continuació va repartir els gots, tothom es va servir cervesa i la festa llegendària va començar.

A la festa llegendària quatre païos van vomitar i en Max es va enrotllar amb tres noies diferents la mateixa nit. A la festa llegendària tots vam menjar unes cireres que la fraternitat del germà d'en Ham havia posat a macerar en alcohol etílic tot un mes. A la festa llegendària vam fer les nostres millors imitacions, i en Richard va estar força bé amb en Nicolas Cage, però vaig guanyar jo amb el meu Jack Nicholson. A la festa llegendària vam dibuixar un centenar de títols a la

samarreta d'una de les noies de la revista d'art, la noia ho va trobar divertit, i s'hi va tornar enredant en Seth Marcus perquè es deixés dibuixar una cigala a la galta. A la festa llegendària s'hi va presentar el camell d'en Max, i com per art de màgia, tothom va posar-hi pasta, i vam fer un fumari a l'habitació d'en Dave.

La pasma va dissoldre la festa llegendària abans de mitjanit. Era massa llegendària perquè pogués durar gaire.

Una de les noies de la revista d'art fumava al porxo de davant, així que va veure els polis primer. Va entrar a dins la casa cridant: «La pasma la pasma la pasma!».

Tots ens vam posar a córrer. Tothom donava empentes intentant sortir per la porta del darrere. Uns quants nois van saltar del pis de dalt. No era tan alt. La casa d'en Dave era dins del bosc. Ens vam escapar tots.

Jo tenia el cotxe aparcats al carrer, un tros enllà. Acotat, vaig travessar el pati d'un veí, em vaig ficar dins del cotxe i me'n vaig anar en l'altra direcció. Vaig conduir sol una estona, massa col·locat per tornar a casa.

Però encara conservava la màgia de la festa llegendària. Perquè just quan ja pensava que hauria de tornar a casa, que no hi havia res més per fer, vaig parar a comprar un granissat i vaig trobar en Richard, en Ham i l'Alan al 7-Eleven. Ja se n'anaven. L'Alan tenia un mòbil i en Dave li havia trucat per localitzar-nos a tots i trobar-nos amb ell al Denny's.

(A partir d'aquell dia, va ser la tradició. Sempre quedàvem de trobar-nos al Denny's quan ens desmuntaven una festa.)

En Dave i en Max ja menjaven *pancakes* quan hi vam arribar. En Dave va somriure.

—Seguin, senyors, que els he d'explicar una cosa.

—El tio té una cosa per explicar —va dir en Max. Ell també somreia.

En Dave havia sortit pel soterrani i havia fugit cap al bosc. Després havia tornat per un altre costat, a veure què

passava a la casa. El poli encara hi era, parlava per la ràdio al porxo del davant.

—Em vaig cagar de por —ens va dir—. Ja veia la cara que faria el meu pare. Cara de ves-me a buscar un bastó, nano.

(En Dave sempre deia que la seva mare era advocada i el seu pare, un pobre diable. No sé si ho deia literalment per la dita, però ningú no l'hi va preguntar mai.)

De manera que en Dave no podia tornar a entrar a casa, havent-hi el poli al porxo del davant. Però tenia el cotxe aparcats a la vorera, així que va fer el tomb d'amagat i va esperar fins que el poli se li va girar d'esquena, i llavors va engegar el cotxe i va sortir cagant llets del barri. No se li va acudir que el poli havia pres nota de la matrícula ni res.

Just abans de trencar cap al carrer principal va veure un paio que caminava pel costat de la carretera. Era en Max. Van passar una estona fent voltes amb el cotxe.

—En Dave no parava de fer el ploricó amb el pare, el pare, què faré ara? —va dir en Max.

—Però llavors en Max té una idea —va dir en Dave.

Van anar al cinema i es van esperar fins que en van sortir un parell de noies maques. Eren noies d'institut privat. Els van explicar el que els havia passat, i elles els van donar les entrades.

—Quina pel·lícula feien? —volíem saber.

—No t'ho perdís: era la sessió de les nou de *Gone in 60 seconds*.

Tots vam esclafir a riure. «És un senyal», vam dir. En Richard va tornar a fer la imitació d'en Nicolas Cage.

La història continuava: en Dave i en Max van tornar a casa d'en Dave, amb tots els gots de cervesa escampats pel jardí. En Dave va trucar a la policia. Va dir que algú li havia entrat a casa mentre era al cinema, en una cita doble. Volia que hi anés la poli per assegurar-se que no hi havia perill.

Ens vam petar de riure, quan ho vam sentir. «És veritat», va dir en Max. «No m'hauria imaginat mai que en Dave tin-

gués prou pebrots, però és veritat. Vaig veure com ho feia». El poli que es va presentar era el mateix que havia rebentat la festa. En Dave va fer el paper perfecte. Va fer veure que estava espantat i empipat. I en Max li donava suport. El poli es va mostrar escèptic, és clar.

—«M'estàs dient —va dir en Dave, fent la veu d'en Nicolas Cage com si fos el poli—, m'estàs dient que fas l'últim curs a l'institut i que no tens ni idea de qui et pot haver entrat a casa per fer una festa un dissabte a la nit quan els teus pares són fora de la ciutat?». I jo el miro de fit a fit amb aquests ulls blaus de nen petit i li dic: «Sí, senyor!».

—És impossible que et cregués —vaig dir.

—Segurament —va fer en Richard arronsant les espatlles—, però gairebé és la una de la matinada, ell se'n vol anar a casa, i de fet li és igual, això de la festa.

—A més, teníem les entrades —va dir en Max—. Hem dit que teníem una cita doble, li hem donat els números de les noies per si volia comprovar la història.

—Ella és la meva coartada —va dir en Dave—. Em sembla que li agrado.

Òbviament, els pares d'en Dave no s'ho van empassar. Més endavant vam saber que havia tingut molts problemes. Però al Denny's ens va impressionar. Era una mentida molt bona. Ens va impressionar en Max, per la idea que va tenir, i ens va impressionar en Dave, per haver-la portat a terme.

Tots vam demanar *pancakes* per celebrar-ho. I llavors vam començar a enraonar del que havia passat durant la festa. El fumari. Les tres noies d'en Max. Totes les coses increïbles que havien passat aquella nit. No ens vam adonar de fins a quin punt la festa era llegendària fins que no vam haver explicat la història junts. Mentre en parlàvem, vam comprendre que havíem viscut una cosa increïble. I no teníem espera per repetir-ho.

Aquell estiu, en Dave va estar enrotllat amb la seva coartada un quant temps. «La vida imita les excuses», va dir en Richard (sempre citava el programa *The Kids in the Hall*, com si encara féssim vuitè). A la coartada d'en Dave li encantaven les comèdies, i li agradava el sexe anal, així que en Dave no sortia tant amb nosaltres, i nosaltres enteníem el perquè. A més a més, era estiu i alguns érem a la platja, o a Europa amb els pares, i molts anàvem a diferents campus de lacrosse, sobretot si en feien un a la facultat que tenies com a primera opció. En Richard era a l'acadèmia naval, per exemple. Jo no tenia cap primera opció, de manera que vaig anar a un de la Universitat de Maryland. També vaig aconseguir una feina de venedor a la botiga de lacrosse, Lax World, on passava les tardes xerrant amb nens que tot just s'hi iniciaven. Quan els explicava que era especialista en serveis i que la meva mitjana era de més del cinquanta per cent, em miraven amb autèntic respecte als ulls, i jo recordava les sensacions que tenia quan tot just feia primer i observava l'equip des de fora.

És a dir, que tots estàvem ocupats, i de fet no trobàvem a faltar en Dave. I les festes que fèiem eren més petites en conjunt, només uns quants nois que sortíem, beviem i explicàvem històries sobre la festa llegendària, i parlàvem de fer-ne una d'encara més llegendària a la tardor.

A l'agost, en Dave i la noia s'havien distanciat, així que ell tornava a ser amb nosaltres a temps per posar-se en forma. Més o menys llavors, vam començar a muntar festes, també. En Dave va dir que totes les noies dels instituts privats volien sortir. Tot i que ell i la coartada havien trencat, continuaven sent amics.

Les noies dels instituts privats eren així. No et pressionaven mai. Tampoc no eren noies d'aquelles amb qui volies sortir sempre, ni res semblant. El nostre institut públic era molt bo. La mare deia que els nanos de la nostra ciutat només anaven a un institut privat perquè alguna cosa no anava a l'hora, com ara que tenien dificultats d'aprenentatge o que

els havien expulsat de l'institut públic. No sabíem exactament què els passava, a les noies dels instituts privats, però es veia de seguida que alguna cosa no rutllava. Com una vegada que vaig parlar amb una que deia que li encantava agafar un pack de sis cerveses un divendres i dedicar-se a voltar amb cotxe tota la nit, bevent i escoltant la ràdio.

Quan ho vaig sentir, vaig pensar: «Això és una mica massa». És a dir, sí, de vegades jo també he tornat a casa després d'una festa havent mamat massa per conduir. Però per a mi, això mai no seria l'únic objectiu de tota la nit. Vaig continuar enraonant amb ella, per ser educat. Però després de sentir allò, no la podia respectar pas.

El que s'havia de reconèixer, però, és que les noies dels instituts privats en sabien, d'anar i estar a les festes. Sempre portaven una ampolla d'alguna cosa. Compartien la maria. Ballaven, tant si hi havia algú altre ballant com si no. Donaven bons consells sobre el procediment d'accés a les facultats. I el que és més important, sempre venien.

Aquell agost, just abans que comencés la universitat, teníem moltes ganes de fer una altra festa llegendària. Pensàvem que totes les festes ho havien de ser. Ens hi esforçàvem molt. Quan entràvem per la porta imitàvem en Jack Nicholson a *The Shining*, cridant «En Johnny ja és aquí!». Fèiem CD de mescles per a les festes. Érem tan bons en el birra-pong que ja no ens divertia, així que ens vam inventar altres jocs; col·locàvem unes quantes ampolles buides dretes i les trencàvem amb una bola de bolera que en Richard havia comprat en una botiga d'objectes de segona mà (en dèiem Bowling Rock), i corejàvem els himnes sagrats de l'equip. Tot era del tot perfecte, però sempre fallava alguna cosa.

Una nit, a casa d'en Ham, vaig trobar una ampolla de whisky al despatx del seu pare i me la vaig endur a fora. Me'n vaig anar al fons de tot del pati. Volia rumiar en el fet que observava la meua vida, més que no la vivia. Vaig mirar al cel, i vaig sentir que era la veritat. Allò em va fer posar trist i ne-

guitós. Era com estar assegut al cine al costat d'una noia i la pel·lícula és avorrida, però a ella la fa plorar, i tu saps que se suposa que no l'has de tocar, fins que t'adones que potser ella sí que volia que la toquessis. Però llavors ja és massa tard.

Aquella sensació mai no s'esvaïa del tot. La tenia en totes les festes. La tenia quan tornava a casa amb el cotxe, amb la ràdio ben forta per no adormir-me, i quan mirava fixament al sostre perquè no em podia adormir. No en parlàvem mai, però em feia l'efecte que molts altres nois tenien la mateixa sensació, també.

Els de tercer es divertien com micos, a les festes, però nosaltres, els d'últim curs, ens en quedàvem una mica al marge. Beviem massa cervesa i se'ns feia com estrany ballar, així que només miràvem les noies dels instituts privats. Eren les que feien la festa. Nosaltres tan sols actuàvem de manera mecànica. Mirant enrere, si no hagués estat per aquelles noies, no sé si ni tan sols hauríem muntat festes, aquell any. Hauríem trobat a faltar aquelles bones estones. I hauria estat una tragèdia.

El primer mes de l'últim curs vaig decidir aconseguir una mamada de la Haley Moreland. Estàvem menjant pizza al soterrani de casa d'en Max, després dels primers dies de proves. No calia que féssim proves, és clar. Nosaltres érem l'equip. Sols que hi havia uns trenta nois, a les proves.

—Quina colla d'afamats —va dir l'entrenador mentre miràvem com els nois feien cua perquè els donessin els dorsals. Sabíem que tenia raó, i ens vam preocupar. Els nanos corrien molt i s'entrenaven de valent, i alguns anaven amunt i avall trotant als descansos, per fer-se veure.

Eren els que intentaven passar la prova, volien una oportunitat d'estar amb nosaltres! Però nosaltres havíem de pensar per estar a l'altura. Així que els fotíem canya. Els vam clavar força llenya, a l'exercici de rebuig. En Max va escollir

un noi ros que era molt bo, i no va parar de xiuxiuejar-li «titafluixa» a cau d'orella.

Allò em va molestar una mica. El ros ens aniria bé, a l'equip, i vaig intentar que en Max el deixés en pau. «Ets imbècil», li vaig dir durant un descans per beure aigua. «Titafluixa ni tan sols vol dir res». Però, de fet, a tots ens semblava molt divertit. I necessitàvem desfogar-nos d'alguna manera, perquè aquell dia, en conjunt, era una merda.

Sabiem què passava. Aquell estiu ens havíem divertit massa. Teníem una forma de puta pena. I l'entrenador també ho sabia. Al final va picar de mans i ens va donar les gràcies per haver-hi anat. Llavors va dir: «Vull veure els meus sèniors».

Tots els nois nous se'n van anar, amb el cap cot i els ànims ben alts. Encara tenien dos dies més de prova, i anys d'institut al davant. A nosaltres només ens quedava aquell curs.

—Seguin, senyors —va dir l'entrenador.

Ens vam asseure en cercle al seu voltant. Els millors sèniors, sis nois, érem just al mig. L'entrenador ens mirava directament a nosaltres.

—Heu pencat de valent, avui —va dir l'entrenador—. Sé que heu treballat molt. Però...

Quan va deixar aquest mot en suspens, em vaig quedar fred. Sabia què diria, vaig escoltar les seves paraules amb tot el puto cor.

—Recordo la pressió —va dir—, estar en el punt de mira de tota la facultat. I ara és la millor època de la vostra vida, els vostres anys daurats.

Quan vaig sentir això vaig respirar més tranquil. Podia haver estat pitjor. L'entrenador volia que ens divertíssim, que gaudíssim d'aquesta època. Vaig redreçar l'esquena. Vaig donar una ullada al voltant. En Max i en Dave, a la meva esquerra, feien una rialleta. En Ham i l'Alan tenien cara d'avorrits i empenyats. A la meva dreta, en Richard mirava l'entrenador, seriós, amb el rostre calmat, assentint lleument. Vaig procurar fer la mateixa cara que en Richard.

—Però també vull que sigueu els campions estatals. I és l'últim any que ho podeu ser.

Quan ho va dir, va ser la primera vegada que vaig caure que potser no guanyàriem, aquell any, que ens ho podrien prendre. «Tinc fe en vosaltres», va dir l'entrenador, i vaig sentir fred i alhora calor al pit, i vaig notar els pulmons tan grossos que vaig témer que se m'omplissin els ulls de llàgrimes. Però no. Va ser un bon discurs.

Tot seguit l'entrenador ens va demanar que cada un proposés objectius, i anava amunt i avall per la sala dient-los ben fort. Jo vaig dir que volia aconseguir un percentatge de serveis neutrals de més de seixanta, i l'home va dir «Ben dit», i vaig saber que ho deia de debò.

L'entrenador havia fet una bona feina. Tenia raó. Només ens havia de motivar. Tanmateix, després tots estàvem molestos. De manera que vam anar a menjar pizza al soterrani d'en Max, i en Dave va imitar la veu de l'entrenador, i va dir: «Proposem objectius, senyors», es va posar a caminar i va dir quines noies ens farien una mamada abans de Nadal.

Els altres nois, tots van dir tres o quatre noies. En Max en va dir cinc, i dues ja n'hi havien fet una, així que no haurien de comptar. Jo només vaig dir la Haley Moreland. «Soc un xicot d'una sola noia», vaig afirmar. Tothom ho havia de respectar. Jo no feia com els altres, que presumien de les seves conquestes. Era un xicot d'una sola noia.

Però va ser un error. Al cap d'un parell de dies va ser evident que l'havia cagat. La Haley i jo anàvem junts a primera hora, a Càlcul B. Ella feia tercer, però anava un curs per davant en Mates. La vaig estar observant durant tota la classe. Se suposava que m'havia de fer una mamada. Jo intentava no mirar-la, però els ulls se me n'hi anaven igualment.

Coneixia la Haley des que érem petits. La seva mare era amiga de la meua. Teníem fotografies de tots dos jugant junts a bàsquet amb set o vuit anys. De vegades enraonàvem entre classe i classe. Així que no se m'hauria d'haver fet estrany,

quan vaig intentar parlar-hi aquell dia. Havia d'aconseguir una mamada, res més. Havia sentit dir que n'havia fet una a un noi d'últim curs l'any anterior, un paio que feia atletisme amb ella.

No sé què vaig dir, però no va funcionar. Vaig fer una broma estúpida. Ella va mig riure, però li va sortir com un gruny. M'hauria clavat un cop de puny a la cara. Havia escollit la Haley com a objectiu perquè era fàcil. I perquè sempre m'havia agradat. Sempre l'havia trobat maca. Però quan se'n va anar, vaig notar que el pit se m'oprimia, i en aquell moment em vaig adonar que ho havia engegat a rodar jo mateix. Ho tenia malament, amb ella.

Vaig fer el ximple davant d'ella durant mesos fins que vaig tenir pebrots de demanar-li per sortir. No li volia dir d'anar al cinema ni res així, perquè no pensés que era patètic. Així que només li vaig preguntar si anava a la festa que en Dave feia a casa seva.

Era desembre, l'últim dia d'exàmens. En Dave en va dir la festa OTFUC. Significava la festa On Tots Fotem Un Clau (en Richard també).

Evidentment, això no ho podíem dir a la gent, així que dèiem que «otfuc» era un nou ball. «Però no te'l podem ensenyar», argüíem. «És massa sensual. Si ballem l'otfuc, no et podràs resistir al desig».

Era divertit, però no tant com ho hauria d'haver estat. I no solament perquè en Richard es va empenyar amb allò. Les bromes ja no eren tan divertides, ara. El primer partit classificatori que teníem era al març, i el meu percentatge de serveis encara rondava el cinquanta. Les sol·licituds d'accés a les universitats s'havien de presentar al gener. Alguns havíem demanat l'admissió prèvia i estàvem en llista d'espera. A un noi el van rebutjar d'entrada. Teníem un pes sobre el pit que no s'alleujava per molt ràpid que correguéssim a l'entrenament.

Però hi havia un bri d'esperança. La festa OTFUC era a casa d'en Dave. Era la primera que hi fèiem des de la festa llegendària.

Els pares d'en Dave ja no se'n refiaven. Havien contractat una cuidadora de la casa, una noia del col·legi universitari. Així que vam recollir diners per subornar-la, i en Dave li va prometre que no faríem massa soroll i que després netejaríem, que tot estaria controlat.

Teníem grans esperances. Volíem que la festa fos genial. No cal dir que tots fèiem com si totes les festes ho fossin. Però vam fer córrer molt la veu d'aquesta. Volíem que hi vingués tothom. La Haley ja n'havia sentit a parlar quan l'hi vaig convidar. Però em va dir que encara no havia decidit si anar-hi o no. Em va demanar que la convencés. Li vaig dir que hi hauria cervesa, i no solament vodka sinó bon vodka. «Jo no bec», va dir.

—D'acord, però fumes maria —vaig dir jo.

—I què? —va fer.

Li vaig dir que hi hauria molta maria, també.

—He sentit a dir que ballaran —va dir—. He sentit que farem l'otfuc.

—Alguns potser el faran. Si estan prou llançats. És un ball molt intens.

—El faràs tu, l'otfuc?

—Si vens.

Em va somriure, i va entretancar una mica els ulls, com si rumiés concentrada. No va dir res. Jo:

—Així, vindràs? —vaig insistir.

—No, sona avorrit —va dir.

Jo devia fer cara d'imbècil.

—Feia broma —va dir—. Vindré. M'hi pots portar amb cotxe? Hi volia anar amb la Georgia, però està castigada.

Quan vaig arribar a casa de la Haley vaig haver de pujar a la porta a saludar la seva mare i, és clar, la mare va començar a dir i repetir com n'era d'alt, ara. Em va preguntar si

sabia que havien escollit la Haley perquè escrivís la columna per a adolescents que començaria a sortir a la primavera al diari local.

—Mare —va dir la Haley.

—La columna es diu «Escena Teenager», i l'hi paguen i tot.

—Mare! —La Haley em va mirar, posant cara d'exasperació—. Res de l'altre món.

Vaig tornar a pensar que maca que era la Haley, i llesta.

—Vinga, Lee, n'hauries d'estar orgullosa —va dir la mare.

Em vaig preguntar si jo mai arribaria a dir-li Lee.

—És fantàstic —vaig dir a la Haley. I ho era—. Ho hem de celebrar. Vols anar a prendre un batut abans de...

—Abans de la pel·lícula? —em va tallar—. És a quarts d'onze, així que tenim temps, oi?

—Això —vaig dir—. Abans de la pel·lícula.

Vaig estrènyer la mà a la senyora Moreland abans de marxar, cosa que la va fer riure.

—Sempre has estat un encant, Nick —va dir. Encara em veia com un nen petit. Jo li hauria volgut dir alguna altra cosa per quedar bé, però no se'm va acudir res. Així que només vaig somriure, i vam marxar.

Allò del batut va resultar ser una bona idea. Volia estar una estona sol amb ella, de tota manera. Vam anar a la cafeteria grega, i la Haley es va queixar de la seva mare.

—Se la veu molt orgullosa de tu —vaig dir.

—És asfixiant —va fer. Em va preguntar si els meus pares també eren un corcò. Vaig dir que suposava que sí.

Quan ens vam haver acabat el batut, em va fer l'efecte que la cosa anava bé. Quan es va eixugar els llavis amb el tovalló, me la vaig imaginar fent-me una mamada. Seria genial. No hi havia motiu per preocupar-me'n. Em vaig passar la mà pels cabells. Els començava a tenir llargs. Me'ls havia de tornar a tallar. Necessitava que la Haley es col·loqués.

M'havia guardat un porro per a ella, dins d'una capsa de pastilles de menta a la guantera del cotxe. Volia que tots dos estiguéssim relaxats, per poder parlar més i millor de coses autèntiques.

Em va deixar convidar-la i em va tocar el braç quan va dir *gràcies*. Quan vam arribar a la festa, va anar a dir hola a uns amics, però em va demanar que la busqués després. Tot bé. La cosa anava bé.

Suposo que eren cap a les deu, llavors. Vaig anar a parlar amb en Richard, i a preguntar-li què havia passat fins llavors. «No gran cosa», va dir. Vaig assentir amb el cap i vaig donar una ullada al voltant; una de les noies d'institut privat ballava sola al mig de la sala. Anava ben col·locada. «Ei, titafluixa, surt del mig», em va dir en Max a cau d'orella. «Tinc un altre objectiu». Em va donar una plantofada al cul i em va empènyer per passar i anar cap a la noia per ballar-hi. Va alçar els braços enlaire, al costat d'ella però sense tocar-la. A poc a poc, com si els alcés a través de gelea.

—I tu? —vaig dir a en Richard—. Tens cap objectiu per avui?

L'hi vaig dir per animar-lo. No en to de crítica. En Richard era l'amic que tenia des de feia més anys, però una part de mi sempre es preguntava si era gai. No és que actués com si ho fos. Sols que mai no intentava res.

—Vaig a veure què em surt —va dir. Que és el que deia sempre. I per això mai no trobava una noia. Les noies no surten així com així. Jo no n'era un expert, però tothom ho sabia, això.

—Genial —vaig dir. Tots dos vam prendre un glop de cervesa. Tampoc és que pogués jutjar en Richard, amb la Haley a l'altra punta de la sala i jo rumiant què li diria quan m'hi atansés per parlar-hi una altra vegada.

La festa estava bé. Evidentment, no era llegendària. En Dave tota l'estona s'acostava a la gent i feia bromes sobre l'otfuc. Tota l'estona animava la gent a prendre copes. Algu-

nes de les noies dels instituts privats anaven molt begudes. La que estava ballant ja no ho podia fer. Es va haver d'asseure al sofà. Reia, però tenia els ulls aclucats, mentre en Max li feia un massatge a les espatlles. (Ell era l'excepció de la regla, suposo: a en Max sí que li sortien noies.)

En general, la gent només enraonava, però. Em vaig adonar que jo n'estava al marge, mirant. De sobte em va venir pressa, com si altra vegada estigués deixant escapar una bona estona. Vaig decidir no permetre que la meva vida fos així. Vaig anar a buscar la Haley.

Estava xerrant amb unes noies d'un institut privat. Li vaig tocar una espatlla. Quan es va girar i va veure que era jo, va somriure. Li vaig dir alguna cosa, no recordo què. Després estàvem caminant cap a la vora del bosc de darrere la casa d'en Dave. Vam anar a seure, però el terra era fred, així que vaig agafar un parell de coixins de les cadires de la terrassa i els vam posar a terra, i la Haley es va asseure al meu costat, amb el braç de la jaqueta a tocar del meu. Quan vaig treure el porro de la bossa de plàstic que tenia a la caps de pastilles de menta, va dir que sempre necessitava només una pipada per col·locar-se. «Sempre paro després de la primera pipada. Així que és el teu dia de la sort, Nick. Et sortiré barata».

Li vaig encendre el porro. Tal com havia dit, en va fer una pipada i llavors me'l va tornar. Allò em va fer parar boig en tots els sentits. Vaig fer una pipada. Ella va treure l'aire, i el fum se li va cargolar al voltant de la cara. Va abaixar el cap, vers els braços, que tenia sobre els genolls, amb aquell cos prim doblegat sobre si mateix. Em va fer venir ganes de fer un viatge amb tren per Europa. La Haley era corredora de fons. Classificada entre les tres millors de tot l'estat. Vaig comprendre que, per a ella, aquella sensació ho era tot. Necessitar només una bona pipada. Córrer sense parar. Jo volia que ella es deixés anar. I hauria volgut poder ser més com ella.

Ara parlava de les coses en què pensava quan corria. Corria durant hores seguides. Jo li devia preguntar per allò, perquè va dir: «No, no et sents sol. Estàs tranquil».

Vaig sentir el moment que estava vivint. Em vaig inclinar endavant i li vaig fer un petó. Era just el que calia fer. Em vaig enretirar una mica, per veure què feia. Ella es va inclinar endavant, no va separar els llavis dels meus. Notar els seus llavis sobre els meus era una sensació estranya. Si he de ser del tot sincer en això, jo no havia fet mai un petó de debò a ningú. Havia dit que ho havia fet amb noies tantes vegades que suposo que m'ho havia cregut, de manera que va ser superestrany, fer-li un petó de debò. Humit, suau i diferent. Després jo estava d'esquena a terra i ella em tenia posades totes dues mans sobre el pit. Em feia petons. Vaig obrir els ulls i vaig veure que ella els tenia aclucats. Vaig alçar els ulls, més amunt, cap al cel, i les llums d'un avió que passava feien pampallugues. Em sentia com si flotés. Vaig procurar estar concentrat. Em preocupava que s'avorrís. Patia per si jo no els feia prou bé, els petons. Em preguntava si seria llavors, que em faria la mamada, o si primer jo hauria d'aconseguir que sortís amb mi, i quant trigaria a arribar, això.

Es va enretirar, llavors es va girar a un costat i es va quedar d'esquena a terra, al meu costat. El cel nocturn es movia endavant i endarrere, damunt nostre. Jo estava destarotat pels molts significats d'allò que potser havia passat o que no havia passat.

—Bé —va dir. Em va mirar un segon. Tot seguit va afegir—: Tornem?

Jo no sabia si era una afirmació o una pregunta. El seu cos prim s'arronsava i s'alçava de terra. Va repenjar el cap en una mà. No vaig dir res. Es va aixecar. Estava enrabiada. Sí que l'havia fet avorrir, al final.

Es va quedar dreta al meu costat i em va allargar una mà per ajudar-me a aixecar-me.

—Estic massa col·locat —vaig dir.